

Список використаних джерел:

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 11 «Зобов'язання»: затв. наказом М-ва фінансів України від 31.01.2000 р. № 20. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0085-00>.

Матецький І.В.

студент,

*Харківський національний технічний університет сільського господарства
імені Петра Василенка*

ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ ОБЛІКУ АДМІНІСТРАТИВНИХ ВИТРАТ

Підвищення ефективності діяльності підприємств пов'язане з оптимізацією та зниженням обсягу різних витрат, які виникають у процесі діяльності суб'єктів господарювання від собівартості продукції та послуг до витрат, які безпосередньо списують на фінансовий результат. Витрати загальногосподарського призначення характеризують витрати звітного періоду, які безпосередньо не пов'язані з виробництвом продукції. Адміністративні витрати, які є витратами на управління, потребують своєчасного, повного та об'єктивного відображення в бухгалтерському обліку. Водночас, витрати загальногосподарського призначення хоча й не беруть участі у створенні продукції, але є необхідними для нормального функціонування виробництва. Удосконалення обліку адміністративних витрат є підставою для отримання інформації, необхідної для прийняття ефективних управлінських рішень у сучасних умовах, а також забезпечення оперативності і аналітичності обліку.

Адміністративні витрати – це загальногосподарські витрати, спрямовані на обслуговування та управління підприємством. Відповідно до П(С)БО 16 «Витрати» до адміністративних витрат відносять: загальні корпоративні витрати (організаційні витрати, витрати на проведення річних зборів, представницькі витрати тощо); витрати на службові відрядження і утримання апарату управління підприємством та іншого загальногосподарського персоналу; витрати на утримання основних засобів, інших матеріальних необоротних активів загальногосподарського використання (операційна оренда, страхування майна, амортизація, ремонт, опалення, освітлення, водопостачання, водовідведення, охорона); винагороди за професійні послуги (юридичні, аудиторські, з оцінки майна тощо); витрати на зв'язок (поштові, телеграфні, телефонні, факс тощо); амортизація нематеріальних активів загальногосподарського використання; витрати на врегулювання спорів у судових органах; податки, збори та інші передбачені законодавством обов'язкові платежі (крім податків, зборів та обов'язкових платежів, що включаються до виробничої собівартості продукції, робіт, послуг); плата за

розрахунково-касове обслуговування та інші послуги банків; інші витрати загальногосподарського призначення [1].

Загальна методика побудови обліку адміністративних витрат за елементами аналогічна методиці побудови витрат виробничої діяльності та затрат на збут. Тобто, на першому етапі формуються елементи затрат – матеріальні витрати, витрати на оплату праці тощо, а на другому – проводиться їхнє списання на фінансові результати, що є характерним для фінансового обліку. У внутрішньогосподарському обліку визначається можливість їх побудови за ознаками прямого або непрямого відношення до відповідного виду продукції або іншої ознаки. Отже, для потреб фінансового обліку адміністративні витрати за даними первинного обліку з відображення витрачання запасів, нарахування заробітної плати, нарахування амортизації, нарахування та сплати за роботи і послуги, нарахування і сплати податків накопичують у регістрах синтетичного обліку з подальшим списанням на фінансовий результат і звітним відображенням лише однією сумою у формі фінансової звітності 2 «Звіт про фінансові результати (Звіт про сукупний дохід)».

Класифікація витрат є передумовою успішної організації планування, обліку, контролю, аналізу та ефективного управління витратами. Адміністративні витрати є операційними, непрямими, невиробничими витратами періоду. Їх не поділяють на постійні та змінні за обсягом діяльності, тому вони однозначно будуть постійними, оскільки їх не можна ідентифікувати як змінні до певного етапу операційного циклу. Адміністративні витрати можуть бути запланованими і незапланованими, контрольованими і неконтрольованими, доцільними і недоцільними, разовими і такими, що періодично повторюються, релевантними і нерелевантними тощо. Аналітичний облік адміністративних витрат дозволяє здійснювати їх аналіз, контроль й приймати відповідні управлінські рішення. Для удосконалення аналітичного обліку адміністративних витрат Ю. Чебан запропоновано використовувати обліковий регістр – Відомість обліку адміністративних витрат за їх видами, групами, елементами, підрозділами підприємств, де вони виникають [2, с. 74].

Наявність у складі адміністративних витрат різних за своєю природою й економічною сутністю зумовлює потребу організації відокремленого їх обліку із застосуванням субрахунків у складі рахунку 92 «Адміністративні витрати».

У процесі дослідження було розроблено систему аналітичного складника з обліку адміністративних витрат. До рахунку 92 рекомендуємо відкрити такі субрахунки:

921 «Витрати на оплату праці апарату управління».

922 «Відрахування на соціальні заходи».

923 «Відрядження і переміщення».

924 «Інші адміністративні витрати».

Такі дані необхідні для аналізу адміністративних витрат відповідно до складених розрахунків, кошторисів, під час прогнозування та ін. Рациональна організація аналітичного обліку адміністративних витрат має важливе значення для визначення їх рівня, контролю й аналізу, а також об'єктивного відображення фінансових результатів діяльності підприємства.

Отже, удосконалення обліку адміністративних витрат є підставою для їхнього ґрунтовного аналізу та планування, що у сукупності спрямовано на оптимізацію і мінімізацію витрат, враховуючи їх безпосередній вплив на фінансовий результат діяльності підприємства. Тобто, зниження цих витрат призведе до збільшення прибутку від операційної діяльності, тому це завдання є значущим для кожного підприємства.

Список використаних джерел:

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 16 «Витрати»: затв. наказом М-ва фінансів України від 31.12.1999 р. № 318. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0027-00>.
2. Чебан Ю. Особливості обліку і контролю адміністративних витрат: теоретичні аспекти і напрями удосконалення. Збірник наукових праць ЧДТУ: Економічні науки. 2014. Вип. 38. Частина II. Том 2. С. 71-78.

Слюсарчук О.А.

студентка,

*Харківський національний технічний університет сільського господарства
імені Петра Василенка*

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВИЗНАННЯ ТА ОЦІНКИ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ

Процес реалізації продукції є завершаючою ланкою фінансово-господарської діяльності підприємства, результатом якої є виручка від реалізації. Взаємовідносини між підприємством та покупцями і замовниками регулюються договорами. Так, саме розрахунки по виконанню контрактів, договорів, угод є однією з найактуальніших тем в обліку в умовах ринкової економіки. Від того, як проводяться розрахунки з покупцями і замовниками, як ведеться облік розрахунків з покупцями і замовниками буде залежати подальша діяльність підприємства, фінансові результати від неї. На сьогодні більшість вітчизняних підприємств перебувають на межі фінансової кризи. Основна причина виникнення кризових явищ полягає у низькому рівні менеджменту та нездатності підприємств ефективно та своєчасно управляти оборотними активами. У сучасних умовах переважна більшість вітчизняних підприємств віддає перевагу продажу товарів не в кредит, а за фактом оплати. Однак конкуренція диктує свої умови: товари відвантажуються, зростає дебіторська заборгованість. За таких умов особливо зростає роль ефективного управління дебіторською заборгованістю, своєчасного її повернення та попередження виникнення безнадійних боргів. Ефективність ведення обліку поточної дебіторської заборгованості залежить від її визнання та оцінки, саме тому особливу увагу в дослідженні і було приділено даному питанню.

Методологічні засади формування в бухгалтерському обліку інформації про дебіторську заборгованість та її розкриття у фінансовій звітності визначає П(С)БО 10 «Дебіторська заборгованість», згідно з яким дебіторською заборгованістю вважається сума заборгованості дебіторів підприємству на певну дату. Дебітори – юридичні та фізичні особи, які внаслідок минулих